

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.
 M. Popovich, Secretary.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
 Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на рої вулиці Річард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман. М. Попович, секретар.
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

СТРАЙК МАЙНЕРІВ В НОВІЙ СКОШІ ЗАКІНЧИВСЯ.

Страйк майнерів в Новій Скошії закінчився і телеграми кажуть, що майже половина майнерів вже працює, а решта піде до праці так хутко, як майні будуть приведені в порядок. Закінчилася кількмісячна зав'язка боротьба майнерів, боротьба в голоді, холоді, з наслідками крові і пожеарів, якої може не знає ще історія канадського робітничого руху.

Майнери вертають до праці за платню 1922 року і на умовах праці з 1924 року, тоб-то з двох кінців вибрано "золоту середину". Компанія зробила деякі уступки, а майнери також — так кажуть офіційні заяви. На ділі-ж воно далеко не так представляється. Правда, не можна сказати, що страйк програвий, особливо вважати на увагу всі ті сили, які в цій боротьбі майнери мали проти себе: компанія, її навіти поліція, влада, війська, умови, в які всіма цими чорними силами реакції були поставлені майнери, нарешті поведінка зрадничих лідерів канадських трейд-юній. По стороні майнерів цим разом була, як то кажуть, "публична опінія", але ця "публична опінія" — пустим звуком проти реальної сили компанії і влади. Робітництво Канади старалося допомогати майнерам фінансово, але воно само тепер живе в тяжких матеріальних умовах. Юнайтед Майн Воркерс оф Америка, в касу якої майнери Нової Скошії вложили сотки тисяч доларів, кидала їм подачки, як собіці коштами. Провінційна влада наслу спромоглася на двадцять п'ять тисяч доларів допомоги майнерам. Це на 50 тисяч осіб — майнерів і їх родин. Але одночасно та сама влада спромоглася видати 325 тисяч доларів на спровадження і утримання війська, отже тринадцять раз по 25 тисяч дала влада для оборони інтересів компанії.

Помилкою тепер було б думати, що з поверненням до праці страйк майнерів дуже багато покращає. Поминувши вже просто фізичне знищення майнерів і їх родин цим довготривалим страйком, майнери понали в це більшу матеріальну залежність від компанії і різних бізнесменів, як були перед страйком. Новоскошські майнери завжди отримували жербрацьку платню і мали каторжні умови праці. Про це красномовно свідчить звіт попа Ф. МекАвоа, що він його дав недавно на концерті в Орфіком театрі в Вінніпегу.

Він навів статистику з майни ч. 6 в Глас Бей, яка говорить про стан і умови праці майнерів. Та майна в 1923 році працювала всего лише 207 днів, а загальна платня майнерів була \$3.25 денно. В 1924 році та сама майна працювала лише 173 днів, а платня майнерів була від \$2.63 до \$4.90 денно. Цілком такий самий стан був і в інших майнах, бо де-ж майни одної компанії. Ще до розпочаття страйку майнери винні були компанії за поживу і одержу, яку брали в її скляках, 185 тисяч доларів, а за рент, що мешкали в її будинках, 80 тисяч доларів. Приватним бізнесменам вони були винні 250 тисяч доларів. Завдяки заведеним там-системі "check-off", майнери зі своєї жербрацької платні отримували дуже мало, бо компанія при виплаті все відтягала за довги. І це той, коли майнери не виробляли навіть 200 днів в році. Отже фактично під час самої праці майнери жили вже в нужді і голоді. Як тільки почався страйк, компанія замкнула скляки і не дала кредиту. Те саме зробили і бізнесмени. Ціле життя майнерів під час страйку залежало від "публичної опінії". А ця канадська "публична опінія", яка часто хвалиться, що вона помагає Китаїцям, які потерпіли від повні, Японцям, що потерпіли від землетрусу, Грекам та Вірменам, що потерпіли від турецьких репресій — та сама "публична опінія" не дуже то опінилася з допомогою страйкуючим майнерам Нової Скошії, серед яких є 5,000 ветеранів світової війни, що воювали "за демократію". Др. МекАвоа каже, що найнища допомога, яку допомогальний комітет міг дати майнерам, була \$1.05 на особу на тиждень і таку допомогу дістала тільки одна четверта часть потребуючих і то через короткий час. А коли-б ми, каже МекАвоа, могли були осягнути максимум допомоги, ми повинні були годувати 50 тисяч осіб.

Але максимум допомоги комітет осягнути не міг* бо канадська "публична опінія" лише симпатизувала з майнерами, а влада видала \$325,000.00 на утримання війська на об'єкті допомоги майнерам, але щоб допомогти компанії зломити страйк.

Страйку не зломано. Майнери вернули до роботи, але скільки фізичної сили віддали вони на цю зав'язку боротьбу. Вернули до роботи, щоб виробити довги компанії, бізнесменам, а самим і їх родинам дальше голодувати при роботі.

МАНІФЕСТАЦІЯ МІЖНАРОДНОЇ РОБІТНИЧОЇ СОЛІДАРНОСТІ.

Велика маніфестація міжнародної робітничої солідарності відбулася 24. липня ц. р. в керівничому центрі світової революції в червоній Москві. Робітництво Москви і представники цілого радянського багатоміліонного робітництва вітали в себе дорогих гостей — делегації німецького і шведського робітництва.

Радянське робітництво йшло впрямді до дому делегацію бельгійського і французького робітництва, а тепер вітає вже делегацію німецького і шведського робітництва. Дня 24. липня в великій колонній саді будинку профсоюзів в Москві відбувся пленум московських профсоюзів разом з німецькою і шведською делегаціями.

Гостей вітав т. Томський, голова радянських профсоюзів. "Ми завжди розглядали нашу революцію не як саму тільки російську справу, але як перший етап міжнародної революції",

каже т. Томський. Далі Томський заявляє, що радянські профсоюзи проклали Амстердамському Інтернаціоналові зібратися за одним етапом і обговорити єдність міжнародного професійного руху, але амстердамці збували ці пропозиції викрутасами. Тому, каже т. Томський, "ми почали шукати інших центрів і знайшли їх в Англії, де спільно з англійськими трейд-юніями підписали два документи: англійська делегація небухмунистична, а наша комуністична. Ось перший приклад того, як робітники знаходять спільну мову". Під гучні овації Томський далі заявляє:

"Колі всі профсоюзи скличуть єдиний міжнародний конгрес, ми даємо всі гарантії, що будемо пильно виконувати його постанови. Ми впрямі в єдиний фронт. У нас немає сумніву, що присутні в Москві радні бельгійські і французькі робітники, а тепер німецькі і шведські, остануть з думкою, що вони тут мають справу з робітниками, яких 8 років влади ані трохи не збесувади, які лишилися такими, як були.
 Ми певні, що коли ви скажете правду так, як вам це підкаже пролетарське чуття, то вас лаятиме буржуазна преса, на вас казатимуть, що більшовики показали вам все, що їм вийде. Але у нас немає сумніву, що робітники вам повірять, що ви бачили справжніх класових братів, які не тільки вміють боротися, але й керувати державою".

Від німецької делегації на привітання відповідав т. Фрайбергер і одночасно від імені мільйонів німецьких робітників і робітничий склав привітання першій робітничо-селянській країні.

"Здійснити нашу подорож, каже т. Фрайбергер, було надзвичайно тяжко. Хоч і отруєні дома буржуазною брехнею, ми все-ж таки своїм пролетарським інстинктом відчували, що країна пролетарської диктатури зустріне нас, як своїх рідних братів. Наші надії справдилися цілком... Перебуваючи в С.Р.С.Р. ми впевнилися, що капіталізм можна і треба повалити. Коли це постане успішно виконати в одній країні, то це цілком можливе і в інших країнах. Ми переконалися, що нам поспішить закрити ту велику справу, яку ви розпочали. Німецька робітничка класа звязана з вами, солідарна з вашою боротьбою. Німецька робітничка класа піде шляхом класової боротьби — іншого шляху для неї нема".

Від шведської делегації з привітанням виступив соціял-демократ Стена, а відтак голова делегації Чильбаум відчитав декларацію, в якій між іншим говориться:
 "Радянський Союз є центром революційної сил цілого світу. Буржуазія розуміє це. І коли вона бачить зріст мого робітничо-селянського держави, вона намагається всіма можливими заходами вплинути на економічне життя Радянського Союзу. Нова політика інтервенції є кільцем ланцюгу роботи буржуазії в цьому напрямі.

Обов'язком робітничої класи цілого світу — боротися з усіма законними виступами капіталізму. Усім своїм засобами треба усувати кожен найменшу спробу втручання капіталістичних держав в справи Радянського Союзу. Шведська делегація виконає свій обов'язок в цьому напрямі і висвітлить становище шведської робітничої класи".

На закінчення шведська делегація прилучується до декларації радянських та англійських профсоюзів про єдність міжнародного професійного руху, як єдиного засобу для усунення капіталістичного наступу.

На вулицях Москви бурлившими оваціями вітала закордонні робітничі делегації багатотисячна робітничка маса.

Так з кожним днем росте міжнародна робітничка солідарність, так шириться вона в найбільш закриті капіталістичні країни і ніяка сила її не спинить. Робітництво пробуджується, отверезується з буржуазного дурману, починає дивитися на світ ширшими очима і тепер його ніякими брехнями про страхіття більшовизму ніхто не залякає і не обдурить. Воно піде до своїх мети понад голови своїх зрадничих лідерів, розчавить їх на своєму шляху, як нічкімих паразитів, повалить учасний лад насильства й визиску та встановить на землі лад рівності і братерства, назва якому — комунізм.

Робітник.

ЛИСТ ПОСЛА ЛАНЦУЦКОГО.

(Кореспонденція до "Укр. Роб. Вістей" з Варшави.)

Комуністичний посол до варшавського союму тов. Станіслав Ланцуцький все сидить в тюрмі. Нова росправа проти нього назначена на день 4. серпня 1925 в окружному варшавському суді. Ніхто не сумнівається, що т. Ланцуцького не помилує панський суд, хоч ніякого поважного закиду проти нього нема. Але для нас цікавий один документ, а ним є відкритий лист т. Ланцуцького, вилучений в листопаді 1922 року до прем'єра міністрів Польщі. І власне цей старий лист т. Ланцуцький видає тепер перед судом, бо доказує нам, за що його оскаржують. На жалі лист на стільки довгий, що в цілости полати його твше, але ми позайомимося з ним хоч би поблизько.

Після славних шахрайських виборів в Польщі 1922 року, т. Ланцуцький послав листа президентові міністрів Польщі і вказав йому найдоказніше на шовідоповіді шахрайства при виборах. Доказав йому, як нахабно переслідувалися виборчі комітети робітничо-селянської Спілки Пролетаріату Міст і Сіл помімо того, що це була цілком явна, легальна організація, затверджена міністерством. Всі виборчі відозви цієї Спілки поліція конфіскувала навіть не читаючи їх. Був випадок, що поліція сконфіскувала і знищила ту саму відозву, яку без найменших перешкод поширювала зрадницька П.П.С. (польська партія соціялістична). Спілка Пролетаріату Міст і Сіл вмісне видала ту саму відозву тільки з своїм підписом, аби доказати, що польська влада навіть не читає змісту відозв, а чіпляється тільки підпису.

В усіх виборчих округах було заарештовано сотні робітників і селян, що належали до Спілки. Ніякі інтервенції в міністри не помогли нічого. Злочинства поліції за допомогою соціял-зрадників дійшли до

найвищого степеня. Ці злочинства — лише т. Ланцуцький — можуть рівнятися хіба з дикими практиками при виборах в Угорщині і Румунії, але тяжко уявити собі їх в Франції або в Англії, до яких польський уряд дуже часто прирівнює себе.

Лист кінчиться такими словами:

"Ті вибори стали для найширших працюючих мас Польщі доказом, що в буржуазній країні, якою досі є Польська Річ Посполита, особисті і проградські свободи є тільки властивістю горстки дідичів, капіталістів та їхніх слуг. Доказали, що буржуазна демократія є тільки одною великою брехнею, підлогою маскою, що закриває царський утиск пролетаріату. Ніяка агітація не відкряла так широко очі польському працюючому народові на систему безправ'я пануючого в Польщі, на фальш так званої демократії, як становивше варшавського уряду, пане президенте міністрів, як діяльність всіх державних влад підчас недавніх виборів".

Відпис цього знаменитого листа одержала тепер вся робітничо-селянська преса в Європі і Америці.

К. П.—ий.

АРЕШТУВАЛИ НОВИХ 1,000 ОСІБ.

Після боротьби трох комуністів з поліцією на вулицях Варшави, розпочато масові арештування. Поліція і жандармерія оточили цілі квартали в Варшаві і арештували поперх 1,000 осіб.

Пепесівський "Робітник" у передовій статті, присвяченій відозві компартії, виправдує початок білого терору, доводячи, що комуністи працюють за наказом з Москви і "одержують червоні". Стаття свідчить, що проти комуністів доються надзвичайні репресії.

ТРУДОВИЦЬКІ ОБ'ЄДНАНО-РОЗ'ЄДНАНЦІ І ЮЛІАН БАЧИНСЬКИЙ.

Нашим читачам відомо вже, що в Галичині прийшло до об'єднання між українськими політнісько-адвокатськими політичними групами. Об'єдналися роз'єднана партія трудювців та група фашистів з "Загравні". Перед об'єднанням вони видали "Тези української національної політики", на яких і повинно було статися це об'єднання.

Про ці тези заговорив орган Петрушевича, "Укр. Прапор", а зокрема на його шпальтах заговорив про них бувший петлюрівський представник в Вашигтоні, Юліан Бачинський.

Бачинський дає досить такі цікаві і ми тут децю наведемо з неї. Кажемо "децю", бо вона дуже довга.

Ю. Бачинський цитує з 2-го параграфу цих тез те, де автори говорять про створення української держави. Вони кажуть:

"Через державу, наші, свідомо своєї індивідуальності, зайісне своє історичне призначення".

Ю. Бачинський цитує і відповідає:

"Якщо є історичне призначення української нації?.. "Історичне призначення" нічим більше і не є, як пуста фраза.

Німа нація не має якогось свого "історичного призначення". Нація може чогось бажати, до чогось змагати, передовсім, як основне, често б'юльогічне — бажати жити і розвиватися".

Далі об'єднанці в свої тезах кажуть, що завданням українського націоналізму є:

"Означити ролю, яку українська нація має сповнити на межі двох культур (східної і західної) і двох відиних світоглядів (більшовизму і націоналізму)".

Ю. Бачинський каже, що обидва ці твердження є нонсенсами і що ці фрази про "дві культури" (західну і східну) українські патріоти вкрали... дарують, позичили "зі скарбниці польської фразеології". Ще й до того, додає Бачинський, ніхто "на Заході чи Сході" такого посередництва не потребує".

бо Захід передає свою культуру Сході через промислові і торговельні чинники.

Що-ж до того, яку ролю "має сповнити українська нація на межі двох світоглядів — більшовизму і націоналізму", то Ю. Бачинський каже, що галицькі "дипломати" не розуміють, що значить "супільно-політичний світогляд" і не розуміють, що значить "більшовизм" і "націоналізм", коли бачи повніти одно одному протиставлять.

Нонатягнувши своїм кранам вуха як до ослепчих розмірів, Ю. Бачинський переходить до "принципу боротьби з більшовизмом", що його проголошують галицькі об'єднанці. А цей їх принцип адекватно виключно до боротьби "з більшовицькими окупантами". Взявши цю патріотичну брехню за вуха, Бачинський заглядає її в зуби і викрикує, що галицькі патріоти проповідують боротьбу "з російською окупацією" лише тому, що вона є більшовицька, а не прям. буржуазна — кадетсько-російська".

І за це Бачинський починає такі співати:

"Це вузька і сама завязість авторів проекту до більшовизму іде так далеко, що навіть українське усього публічного державного життя України, переводжену українськими більшовицькими — українською більшовицькою республіканською владою, уважають за ніч ніше, як лише за "засіб до притягання українських мас, перш усього українського селянства, до державного будівництва С.Р.С.Р."

І Бачинський цитує:

"Та коли воно так є, то, чи можна спитати? — пощо українська більшовицька влада переводить українське усього публічного державно-адміністративних установ, а не обмежує її лише до найнижчих установ, з якими єдиним (?) мають лише до діла українські селянські маси? Чому українська не обмежується до початкових і низших шкіл по селах, але обіймає в середні школи шкільно? Автори проекту твердять, що українська усього державних установ на Радянській Україні "не має метою політичне скріплення української нації". А що-ж не значить, що всі закони на Україні ухваляються і оголошуються Всеукраїнським З'їздом радянських депутатів в імені Української Радянської Республіки, а у всіх школах, почавши від найнижчих, участь молоді про те, що вона вчиться в школах української республіки? Чи таке виконання молодого, наростаючого українського покоління в атмосфері української державності і провадження української в усіх адміністративно-державних інституціях не скріпає політично української нації?"

Поставивши такі запитання ослухим галицьким фашистам, Бачинський признається, що не розуміє їх "сліпої завязистости проти всего, що носить на собі знамя більшовизму". І далі цитує та одночасно й відповідає:

"А чому саме українські націоналісти так ненавидять той більшовизм? — Цього, коли стараюся уявити в їх психіку — ніяк не можу зрозуміти."

Бо хто є ті українські націоналісти? Це — з малим винятком — уся українська інтелігенція, яка, хоч що до своїх матеріальних відносин підходить до пролетарської класи, мило того психічно обвінана буржуазною ідеологією, і те, що створив капіталізм — в його матеріальних основах, технічній і виробничій, і в його ідеології — правий, етичний і духовний — є те, що вони розуміють під поняттям "культура".

Ось що якраз "культура", каже Ю. Бачинський, хочуть українські націоналісти насадити серед українського народу, розуміється, в тому змісті, щоб до насадителів належали всі технічні і виробничі селіредники, щоб самі насадителі були поміщиками, професорами, адвокатами, попами, а більші риби, як то голови об'єднанця — міністрами, президентами.

Це вже не Бачинський каже, але я кажу. Далі Бачинський і сам заіхав на слізьки, як і ввагалі в своїй сварці з націоналістами він ховається по націоналістичній платформі, та й більшовицькі і українські він сам боронить з націоналістичного боку, тільки з другого кінця.

Але — все-ж таки боронить. Адже-ж це той самий Юліан Бачинський, який в 1919 році представляв Петлюру в Вашигтоні і в якого редактор "Укр. Голосу" був писарчуком і вчився на петлюрівського дипломата-безхребетника.

Так, як бачите.

Газетар.

В ЦАРСТВІ ФАШІЗМУ.

В Італії відбулося недавно два політичні конгреси — "Національної спілки" і фашистської партії.

"Національна спілка" старається об'єднати довкола себе демократичні сили країни в одну національну партію, але на конгресі виявилася розбіжність думок і в своїй політичній програмі ступеню фашизму, а в кращому разі каже, що треба чекати (не боротися) упадку фашизму, а тоді вона прийде до влади.

Зате фашистський конгрес являє собою цікаве явище, як писав Ружеро Грієно. На конгресі не було ніякої дискусії. Усі резолюції ухвалено одностайно, після п'ятих доповідів, що їх прийняли дуже

неузурно підготовлено... Конгрес закінчив свою працю в 2 дні замість 4-ох — факт, як сказав Мусоліні, що "не має прецедентів (попередніх прикладів) у цієї історії конгресів"... І це правда.

Секретар фашистської партії, славновісний Фариначчі, навіда не уважав за потрібне сказати на конгресі, яка кількість прибічників у партії. Отже, це був гарний "італійський" конгрес: співали, стискали руки, делегати були зачаровані, захоплені промовою "самого" Мусоліні.

Мусоліні просив своїх прихильників творити "новий" фашистський лад, інакше — казав він — фашистська "революція" втратить свої "магічні сили"...

Він також говорив про світову імперію, що її фашизм повинен завоювати, як що не в якійсь території, то принаймні в годинах...

Отже в цей мент, коли фашизм так готується завойовувати світ, італійська ліра дедалі обезцінюється. Є також і інші факти, що показують, в яких обставинах фашистська влада Італії заявляє про свої прагнення нових завоювань та здобутків.

З колониальної італійської імперії нема ніякої користи метрополії (основні частини держави). Навпаки, дефіцит у колониальному бюджеті становить кілька мільйонів лір. Торговельний бізнес так само зведено з великим дефіцитом: довіз більший за вивіз на 314 мільйонів лір.

Еміграція трудящих набирає величезних розмірів. Пересічна кількість емігрантів становить 16,000 щомісяця.

Проте, італійський імперіалізм шукає нових джерел силовини і нових колоній.

КИТАЙСЬКІ ГЕНЕРАЛИ.

З капіталістичних держав, що посідають Китай, найбільшу жорстокість виявляють дві держави: Англія та Японія.

Америка так та намагається удавати, що її хата, мовляв, з краю та "я нічого не знаю".

Робить вснч так для того, щоб використати боротьбу китайського народу проти Японії та Англії, й зміцнити свій стан в Китаю.

"Я, мовляв, не така як вони й тому, дозволяю, я вас, впрямі в моє армію, воно не так м'яке, як японське або англійське".

Америка, як відомо, має в Китаю на послугах свого, так мовити, генерала. Цей генерал — той самий Ву-Пей-Фу, що його розбив був японський наймит Чанг-Цо-Лін.

Генерал Ву-Пей-Фу саме нині починає тільки збирати знов людеї і відбудовувати свою армію. Отже Америка, утримується від збройних виступів разом з Японією та Англією проти страйкерів, допомагає в такий спосіб генералові Ву-Пей-Фу знов стати на ноги.

Америка, виходить, є ніби приятель китайського народу. Значить добрий генерал і сам Ву-Пей-Фу. Сядьте, мовляв, повинні йти в його армію.

Сам Ву-Пей-Фу теж підлабузиться до робітництва й селянства. Він протестує проти розстрілів робітників, селян та студентства та заявляє, що як пекинський уряд не пішло китайське військо до Шангаю, щоб боронити китайське населення від розстрілів чужинців, то він сам пішло туди своє військо за його.

А японський наймит Чанг-Цо-Лін так той навіть післав вже до Шангаю одну свою військову бригаду. Звичайно, Чанг-Цо-Лін теж робить це ніби для захисту китайського населення від насильства чужинців.

Отже китайські генерали пнуться втрутити в події й взяти ці події під своє керівання й команду.

Для чого?

Звичайно, для того, щоб потім служити такі своїм справжнім хазяям: Чанг-Цо-Лін — Японії, Ву-Пей-Фу — Америці.

Китайське робітництво розуміє що небезпеку й не випускає з своїх рук керма визвольного руху китайського народу.

З національно-революційною партією, що зветься "Гоміндан" і організатором якої був Сун-Ят-Сен, та з китайською комуністичною партією, китайське робітництво, через свої професійні тримає віжки боротьби в своїх руках.

Китайським генералам китайське робітництво каже так: "хочете нам допомогти в боротьбі проти чужинського капіталістичного ярма — добре. Але маєте слухатися нас і робити так, як ми накажемо".

Отак ставиться китайський трудящий люд до загравання та залягання до них китайських генералів.

В. Борода.